

milieforsørgeren selv, men ogsaa den Kur, som ydes de til Familien hørende Medlemmer. Det er efter den gjældende Ret, saavel som efter Lovforslagets Udtryk, ikke ganske klart, hvorledes den Sygehjælp, som ydes de til Familien hørende Medlemmer, skal betragtes, om den skal følge Reglerne om Sygehjælp, eller man skal bruge det Raisonnement, at den Sygehjælp, der ydes Familiens Medlemmer, er at betragte som almindelig Fattighjælp, ydet til Forsørgeren. Jeg tror nok, at den gjældende administrative Praxis er for at betragte den som Sygehjælp og ikke som Fattighjælp ydet til Forsørgeren, men paa den anden Side er der vistnok ingen Tvivl om, at denne Praxis vanskeligt lader sig forene med Ordene i Fbdg. af 24de Januar 1844 § 13, og derfor have vi for at fjerne enhver Tvivl paa dette Punkt tilladt os at foreslaa Paragrafen saaledes affattet, at det utvivkkelig fremgaar af den, at den Sygehjælp, som ydes Familienmedlemmene, skal betragtes ligesom den Sygehjælp, der ydes Forsørgeren. Det er det ene Punkt. Det andet Aye, som vi foreslaa, og som er Noget, der ganske vist har en temmelig stor praktisk Betydning, er, at man paa samme Maade som Sygehjælp skal behandle den Understøttelse, der i Tilfælde af Familieforsørgerens Sygdom ydes til ham eller Familiens Underhold under Sygdommen. Den Hjælp, som maa ydes til hans eller Familiens Underhold under Sygdommen, er nemlig en Art Fattighjælp, der deri ligner Sygehjælp, at den maa betragtes som Følgerne af et Uheld, som en Følge af den ulykkelige Begivenhed, som Sygdommen selv er, og det synes derfor, at den samme Betragtningmaade, som man vil gjøre anvendelig paa Sygehjælp, ogsaa konsekvent bør anvendes paa denne Hjælp. Det medfører atter, at saadan Understøttelse, som er ydet den Paagjældende eller Familien under Sygdommen, ikke faar de Følger, som Modtagelsen af almindelig Fattighjælp har, men kun faar den meget lempeligere Virkning, som Sygehjælp fører med sig. Det vil altsaa ses, at den, der blot har modtaget en saadan Hjælp, ikke i Henseende til Person og Eiendom kan stilles under Fattigvæsenets Opsyn; Modtagelsen af saadan Hjælp afgiver ingen Hindring for at indgaa Egtetab, og endelig berettiger saadan Modtagelse ikke til at henseende Paagjældende. Det sidste Stykke af § 26 foreslaa vi at lade udgaa paa dette Sted, idet det forekommer os, at den Regel, som indeholdes deri, rigtigst hører hjemme i Kapitlet om Refusion. Det, der omhandles i det sidste Stykke af § 26, er jo en Ting, der vedkommer Mellemværendet mellem Opholds-kommunen og Vedkommendes Forsørgelses-kommune, og derfor have vi foreslaaet at give den Bestemmelse, som vi i denne Henseende have maattet anføre for den hensigtsmæssigste, og som afviger lidt fra Lovforslagets Bestemmelse, Nads ved § 45. Vi komme derfor til den paa et senere Punkt, nemlig

naar vi naae Endringsforslaget Nr. 54. — Vi have dernæst stillet et Endringsforslag til Lovforslagets § 27. Denne Paragraf indeholder Overgangsbestemmelsen, indeholder Bestemmelse om, hvorledes den nye Lov, naar den træder i Kraft, skal virke paa de fra tidligere Løder foreliggende Forhold. Det er forekommet os, at Lovforslagets Bestemmelse var meget farlig og let vilde kunne aabne Døren for en Mængde utilbørlige Kunstgreb. Lovforslaget bestemmer jo nemlig, at Personer, som paa den Tid, den nærværende Lov træder i Kraft, ere under Forsørgelse af Fattigvæsenet, kun, saalænge deres Trængsel til offentlig Understøttelse vedvarer, forblive under Forsørgelse af den Kommune, hvem de til det nævnte Tidspunkt ere faldne til Byrde, men at der, naar de, efterat Trængselen er ophørt, senere paany blive trængende, skal forholdsvis efter de i denne Lov givne Forskrifter. Det have vi frygtet for let kunde føre til, at saasnart en Kommune har en Person, om hvilken den kan regne sig til, at han, naar den nye Lovs Regler skulde anvendes paa ham vilde være forsørgelsesberettiget, andet Sted, vil denne Kommune nok sørge for, at han hører op med at modtage Fattigunderstøttelse, og saasnart han blot hører op med det, selv om det er nok saa kort en Tid, vilde altsaa Regjeringens Lovforslag medføre, at han kunde væltes over paa en anden Kommune, idet der blot er sagt, at saasnart Trængselen ophører, skal han forsørges efter den nye Lovs Regler. Det er en Forskrift, som forekom os at maatte være særlig betænkelig under den Forudsætning, som Regjeringsforslaget i Dvrigt hviler paa, idet det nemlig er indlysende, at naar man gaar over til et saa forskjelligt Princip, som det om Tødestedet er, bliver Antallet af Tilfælde, hvor Personer efter Loven ville blive forsørgelsesberettigede i andre Kommuner, end de nu ere det, meget stort. Efter Udvalgets Flertals Forslag, som ikke afvige særdeles meget fra den gjældende Ret, vil Antallet af saadanne Tilfælde blive meget mindre, og forsaavidt vilde den foreslaaede Regels Fare vel ogsaa blive mindre; men vi have ikke ment, at man burde give Anledning til den Slags Ting, hvad enten Tilfældene vilde blive hyppige eller sjældne, og vi have derfor troet, at vi paa dette Punkt maatte give en Regel, der mere nærmede sig til den, som i sin Tid optoges af Fattigkommissionen i dens Betænkning og Forslag. Den af os foreslaaede Ordning gaar ud paa, at den nye Lov vel strax skal komme til Anvendelse paa alle fremtidige Tilfælde, men at alle Personer, som i Aaret 1872 nøde fast Fattigunderstøttelse, skulde vedblive at have Forsørgelsessted der, hvor de nøde den faste Fattigunderstøttelse, saalænge de leve, eller, forsaavidt de ere under 18 Aar, saalænge deres Forsørgelse som Børn vedvarer. Der er, som de Herrer vil have bemærket, heri blandt Andet den Afvigelse fra Regjeringens Forslag, at dette lægger Bægten paa det Tidspunkt, da Loven træder i Kraft; medens vi have troet, at det